

Радой Ралин

Божич

На Мира Алечкович

Божич във Белград наред път ни свари.
Беше до пояс снегът навалял.
Белград през тихата коледна заран
беше наистина целият бял.

Спря се частта ни пред градската поща,
спря се след дългия, нощния път.
Бързо премина умората нощна,
като картина бе хубав градът.

Тътнеха вредом огромни камбани.
Ехото носеше песни и смях.
Срещяхме старци, жени, партизани,
бързо започвахме разговор с тях.

И заобиквахме сръбските хора,
както дете обиква дете...
С първата дума на „ти“ си говорим –
ние на сръбски, на български те.

Трупаше сняг изобилен. До пояс.
Бие вървахме... Тъй хубаво бе.
Бяхме сред Белград, а сякаш на своя
родна земя и под родно небе.

Падай ти, сняг, на красиви кордели!
„Здраво!“, наш Белград, съвсем побелял.
Поздрав на твоите здания бели,
поздрав на цялата сръбска земя.

Поздрав от нас! От родината наша,
дето във снежния коледен час
нашите пият с препълнени чаши,
пият и мислят за нас и за вас.

1947

КРАЙ

© 1947 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5824>]